

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marty Havlové a soudců Mgr. Jiřího Novotného a JUDr. Hany Zemanové ve věci

žalobce:

██████████ narozený dne ██████████
bytem ██████████
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Petrem Ptáčkem
sídlem Májová 608/23, 350 02 Cheb

proti

žalované:

██████████, s.r.o., IČO ██████████
sídlem ██████████
zastoupená advokátkou JUDr. Věrou Bognárovou
sídlem Národní 340/21, 110 00 Praha 1

o neplatnost rozvázání pracovního poměru výpovědí

o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 12. 10. 2023,
č. j. 12 C 497/2020-208

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na nákladech odvolacího řízení částku 9 196 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalované.

Odůvodnění:

1. Shora citovaným rozsudkem zamítl soud prvního stupně žalobu, jíž se žalobce domáhal určení, že výpověď z pracovního poměru ze dne █████. █████. 2020, kterou žalovaná rozvázala pracovní poměr

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Lamková.

se žalobcem, založený pracovní smlouvou ze dne ■. ■ 2015, je neplatná (výrok I) a žalobci uložil povinnost zaplatit žalované na nákladech řízení částku 94 990 Kč k rukám její právní zástupkyně ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok II). Soud měl za prokázané, že žalobce jako řidič služebního vozidla při jízdě dne 18. 6. 2020, v době od 7:36 hodin do 7:37 hodin, překročil maximální povolenou rychlost jízdy na dálnici dle ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, když jel rychlostí až 181 km/hod. Tento skutkový stav věci měl soud za prokázaný jednak z výpovědi svědka ■■■■■ ■■■■■ který v rozhodný okamžik viděl na tachometru vozidla rychlost jízdy přes 180 km za hodinu, přičemž z místního šetření v předmětném vozidle bylo postaveno najisto, že jako spolujezdec, mohl sledovat stav měření rychlosti na tachometru bez omezení, a to při pozici řidiče v daný moment, jak byla svědkem popsána. Uvedená svědecká výpověď pak byla v souladu s údajem zachyceným na GPS zařízení systému Carnet, kdy znalec Ing. ■■■■■ možnost zpochybnění údaje o rychlosti jízdy hodnotil jako v úvahu přicházející v desetinách promile procenta, což je téměř nulová pravděpodobnost. Znalec se přiklonil k variantě postupného zrychlování vozidla, jež v podstatě vylučovala možný výkyv v měření rychlosti vozidla. V případě narušení signálu, by údaj o měření rychlosti absentoval, což se nestalo. Jediný důkaz, který měl vyznít ve prospěch žalobce, a to výpověď svědka ■■■■■ ■■■■■ soud vyhodnotil jako nevěrohodnou, a to pro zásadní rozpory v jejím obsahu, oproti dříve podané výpovědi tohoto svědka, když ten se rozdílně vyjadřoval k pozici svědka ■■■■■ při předmětné jízdě a k pohybu vozidla v jízdních pružích v rozhodném okamžiku jízdy. Soud měl za to, že svědek ■■■■■ vypovídal účelově ve prospěch žalobce, neboť cítil spoluodpovědnost za nastalý stav, když žalobce vyprovokoval k posuzované zrychlené jízdě vozidla. Uvedený skutek, jenž byl základem pro podání přezkoumávané výpovědi, podřadil pod ust. § 52 písm. g) zákoníku práce, jež bylo na věc aplikováno zaměstnavatelem, přičemž se zabýval, zda uplatněná výpověď splňuje formální a materiální zákonné předpoklady pro její užití, jejichž naplnění z provedeného dokazování dovodil. Soud měl za zjištěné, že odkazované jednání žalobce naplnilo znaky závažného porušení povinnosti ve smyslu ust. § 52 písm. g) zákoníku práce, pro něž nebylo možné po žalované spravedlivě požadovat, aby žalobce i nadále zaměstnávala v rámci sjednaného pracovního poměru. Z hlediska hodnocení intenzity porušení pracovních povinností žalobcem soud přihlédl k překročení maximální povolené rychlosti na dálnici o více než 51 km/hod. (maximální výrobcem udávaná rychlost předmětného vozidla dle veřejně dostupných informací činí 199 km/hod.), když v rozhodný okamžik jízdy dne 18. 6. 2020 byla vozovka mokrá (výpověď svědka ■■■■■ žalobce jel ve vozidle s dalšími třemi zaměstnanci žalované, přičemž v případě dopravní nehody hrozil na straně žalované nejenom vznik škody na majetku ve formě poškození předmětného vozidla, ale především odpovědnost žalované jakožto zaměstnavatele za pracovní úraz všech zaměstnanců nacházejících se ve vozidle. Překročení maximální povolené rychlosti na dálnici o 50 km/hod. a více je přitom přestupkem dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, za nějž je oprávněna Policie ČR uložit pokutu ve výši 5 000 Kč až 10 000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku (§ 125c odst. 5 písm. d/ zákona o silničním provozu, § 125c odst. 6 písm. b/ zákona o silničním provozu). Žalobce se nechal ke značnému zrychlení vyprovokovat přesto, že si byl vědom skutečnosti, že žalovaná pravidelně sleduje a vyhodnocuje záznamy z GPS vozidla, včetně dodržování maximální povolené rychlosti, a přesto, že žalovaná již jednou řešila se žalobcem porušení dopravních předpisů (absolvování kurzu defenzivní jízdy žalobcem). Byť zrychlení vozidla trvalo pouze jednu minutu, nelze přehlédnout, že za tuto dobu bylo ujetu s vozidlem několik kilometrů, kdy v důsledku výrazného překročení maximální povolené rychlosti za mokré vozovky, nepochybně existovalo zvýšené riziko dopravní nehody. Pokud žalovaná, s ohledem na předmět její činnosti, spočívající, mimo jiné, v ■■■■■ ■■■■■, tedy práci vyžadující nezbytně nutné dodržování obecně závazných předpisů týkajících se podmínek výkonu těchto prací, včetně dodržování norem v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, kladla důraz na vnitřní disciplínu zaměstnanců (výpověď svědka Ing. ■■■■■ schopnosti sebeovládání a loajalitu zaměstnanců, přičemž shora uvedené porušení dopravních předpisů žalobcem, vedlo k tomu, že žalovaná dospěla k závěru, že žalobce tato kritéria přestal splňovat, a toto porušení vyhodnotila jako závažné porušení

povinností ve smyslu ust. § 52 písm. g) zákoníku práce, pak po zhodnocení v řízení provedených důkazních prostředků, se soud s tímto hodnocením žalovanou ztotožnil. Z důvodu závažného porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonávané práci, kdy na žalované nebylo možno spravedlivě požadovat, aby pracovní poměr žalobce u žalované dále trval, soud dospěl k závěru, že výpověď žalované udělená žalobci dne ■■■■ 2020 je platná a podanou žalobu tak výrokem I jako nedůvodnou zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalovaná byla zcela úspěšná, neboť žaloba byla zamítnuta, soud jí tudíž přiznal ve výroku II náhradu nákladů řízení v plné výši.

2. Ve včasném odvolání vyjádřil žalobce nesouhlas s tímto rozhodnutím. Výpověď z pracovního poměru nepovažoval za platně učiněnou. Jednak se domníval, že se nedopustil skutku, jenž se stal podkladem pro výpověď, když mu nebylo prokázáno, že by jel předmětného dne rychlostí udávanou zaměstnavatelem. Žalobce znovu odkázal na dříve užitou argumentaci, že nelze postavit závěr o překročení povolené rychlosti na údajích vykázaných z GPS zařízení instalovaného zaměstnavatelem ve vozidle, neboť systém Carnet byl primárně určen pro monitorování polohy vozidel a tvorbu knihy jízd (tankování, rozlišení pracovních a soukromých jízd), zatímco určování okamžité rychlosti bylo doplňkovou funkcí, která podle názoru znalce mohla být vhodná jen pro určení extrémního pochybení řidiče, neboť toto zařízení připouštělo významné odchylky mezi údaji GPS zařízením vykazovanými a skutečně možnými. Znalec dále uvedl, že zařízení nebylo certifikováno a kalibrováno pro měření rychlosti podle národních norem. Znalec uvedl, že GPS jednotka Carnet není měřidlem ve smyslu ust. § 3 odst. 3 zákona č. 505/1990 Sb. a nelze ji považovat za silniční rychloměr, ani za tachograf a nespádala ani do žádné jiné kategorie měřidel. Zařízení nedisponovalo osvědčeními metrologických zkoušek, tj. osvědčením přesnosti. Pokud by zařízení mělo být použito k zaznamenávání rychlosti, každá jednotka by musela podléhat cejchování v Českém metrologickém institutu, což se nestalo. Znalec rovněž nevyloučil možnost, že zařízení nevykazovalo správně rychlostní údaj. Data z jízdy se vinou žalované nedochovala a znalec neměl co zkoumat. Znalec výslovně uvedl, že „při zkoumání GPS jednotky nenalezl fyzickou možnost, jak data stáhnout, navíc od jízdy uběhl poměrně dlouhý čas, vozidlo bylo neustále provozováno, takže data byla přepsána novějšími záznamy“. Žalovaná tak zjevně předala znalci zařízení bez dat z předmětné jízdy. Záznam z jednotky Carnet byl pouze v listinné podobě, kde však data byla přepsána samotnou žalovanou, přičemž pravost této listiny nelze nijak ověřit. Důkaz znaleckým posudkem proto nepotvrdil (respektive nemohl potvrdit), že žalobce překročil povolenou rychlost. Pokud soud při hodnocení překročení rychlosti žalobcem podpůrně přihlédl k výpovědi svědka ■■■■ žalobce ji hodnotí jako nevěrohodnou, neboť svědek z místa, kde ve vozidle seděl, nemohl vidět na tachometr. Z uvedeného důvodu je nepravdivé tvrzení, že vozidlo jelo rychlostí „přes 180 km/hod.“. Navíc tento svědek po nuceném skončení pracovního poměru se žalobcem převzal jeho pracovní pozici. Naproti tomu další spolujezdec ■■■■ výpověď svědka ■■■■ nepotvrdil a jízdu hodnotil za klidnou, plynulou a pomalou, když „vozidlo předjížděly i nákladní vozidla“. Soud při ohledání vozidla a provedení místního šetření pochybil, když při daném postupu nezajistil žádnou záznamovou techniku. Naopak žalobce z tohoto způsobu dokazování disponuje videozáznamem, který pořídil jeho právní zástupce se souhlasem soudu. Svědek ■■■■ seděl ve vozidle za řidičem, a při první variantě pokusu uvedl, že bez odepnutí bezpečnostního pásu a při běžné poloze řidiče při držení volantu oběma rukama, na tachometr nevidí. Soud pak prováděl další pokusy (asi 15 variací), z nichž pak byla ztotožněna ta, podle níž svědek na tachometr viděl, v situaci, kdy řidič držel volant pouze levou rukou a pravou ukazoval na tachometr. Podle žalobce takový stav v době rozhodné nenastal. Uvedenou skutečnost potvrzuje svědecká výpověď ■■■■ spolujezdce, který seděl vedle řidiče. Byl chybný postup soudu prvního stupně, pokud svědka ■■■■ nepřizval k místnímu šetření. Soud vedl výslech tohoto svědka s cílem znevěrohodnění jeho výpovědi, přičemž závěr soudu o nevěrohodnosti obsahu podané výpovědi není přesvědčivý a v podstatě je nepřezkoumatelný. Nutno přihlédnout k tomu, že svědek ■■■■ je stále zaměstnancem žalované a nelze si představit, že by proti zaměstnavateli vypovídal nepravdivě. Svědek ■■■■ také potvrdil, že původně ■■■■ neměl nic proti tomu, že jízda proběhla normálně, teprve až po podání

výpovědi začal ■■■ hovořit o tom, že jízda proběhla způsobem, jak bylo uvedeno ve výpovědi z pracovního poměru. Pro žalobce byla svědecká výpověď ■■■ nevěrohodná a nelze na ni postavit rozhodnutí ve věci samé. Soud nevysvětlil, proč považuje výpověď svědka ■■■ za věrohodnou, zatímco svědeckou výpověď ■■■ ■■■ za nevěrohodnou. Podle žalobce důkazní břemeno ohledně žalobcem rozporovaných skutečností leží na zaměstnavateli, tj. na žalované, která je neunesla. Ostatně, případná nepřiměřená rychlost by nemohla být ani považována za porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonávané práci ■■■ ■■■ ■■■ jež byla účastníky sjednána v jeho pracovní smlouvě. Odkazované jednání by podle žalobce bylo také jednotlivým vybočením z jinak jím řádně odváděné práce, jež nedosahovalo intenzity „závažného porušení pracovní povinností ve smyslu ust. § 52 písm. g) zákoníku práce“. Zde žalobce poukázal na skutečnost, že v minulosti nebyl řešen pro porušení pracovních povinností a na kladná hodnocení jeho práce nadřízenými pracovníky. ■■■ žalované (slyšení jako svědci v tomto řízení) ■■■ ■■■ a ■■■ ■■■ potvrdili, že neměli v úmyslu rozvázat se žalobcem pracovní poměr výpovědí. Svědek ■■■ uvedl, že chtěl dát žalobci pouze výtku a ■■■ ■■■ sdělil, že „pokud by byla nastavena pravidla, dovedl by si představit se žalobcem další spolupráci“. Rozhodnutí o výpovědi z pracovního poměru přijal člen nejvyššího vedení žalované Ing. ■■■ ■■■ V době podání výpovědi snižoval zaměstnavatel razantně počty zaměstnanců. Žalovaný dostudoval Vysokou školu ■■■ ■■■ a je dbalý předpisů bezpečnosti práce. Podle zprávy společnosti Škoda Auto, pokud by GPS zařízení vykazovalo rychlost 181 kilometrů za hodinu, pak by na tachometru vozidla musela být rychlost zhruba 196 kilometrů za hodinu. S uvedenou argumentací navrhl žalobce změnu napadeného rozsudku na vyhovění žalobě a přiznání mu náhrady nákladů řízení nebo zrušení rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

3. Žalovaná, jež se ztotožnila s odůvodněním napadeného rozsudku, navrhla jeho potvrzení a přiznání jí náhrady nákladů odvolacího řízení. Odvolací námitky nepřinesly do řízení nijakou argumentaci, jíž by se soud nezabýval a nevypořádal se s ní. Skutek, jenž byl vzat za podklad pro podání výpovědi, byl prokázán z výstupu GPS zařízení nainstalovaného do služebního vozidla, s nímž žalobce jízdu vykonal, překročení povolené rychlosti žalobcem bylo prokázáno znaleckým posudkem Ing. ■■■ ■■■ a výpovědí svědka ■■■ ■■■ Těmito důkazy prokázala žalovaná, jakou rychlostí a v jakém čase se vozidlo pohybovalo. Soudní znalec potvrdil správnost záznamu a jeho hodnověrnost. Pokud by zařízení v rozhodném okamžiku nefungovalo správně, projevílo by se to v záznamu jiným způsobem. Svědek ■■■ sice neuvedl dosaženou rychlost, ale potvrdil, že na základě jeho hecování o pomalé jízdě, žalobce zrychlil rychlost vozidla, což znamená, že se tak muselo stát nad zákonem povolenou rychlost, pokud do této doby udržoval rychlost vozidla, jak vyplývá ze záznamu o jízdě, na průměrné rychlosti 130 km/hod. Výpověď svědka ■■■ k dalším skutečnostem nepovažovala žalovaná za jednoznačnou, když svědek si některé věci nepamatoval nebo je popsal jinak, než dříve (jak došlo k navyšování rychlosti vozidla nebo v jakém jízdním pruhu vozidlo jelo). Rychlost jízdy vozidla v rozhodné době byla zjištěna z výpovědi svědka ■■■ která korespondovala se záznamem GPS zařízení. Uvedené skutkové zjištění nemohlo být vyvráceno výpovědí svědka ■■■ neboť ta byla rozporná a nepřesná. Pokud jde o volbu opatření proti zaměstnanci, je tato věc zaměstnavatele, jenž si vyhodnotil, že se žalobcem ukončí pracovní poměr výpovědí. Intenzitu porušení povinností žalobcem, mající povahu závažného porušení pracovní povinností, dovodila žalovaná z potencionálně hrozící škody, když žalobce jel rychlostí přes 180 km/hod., přičemž vzal ve služebním vozidle další zaměstnance žalované, ve vztahu k nimž by měla žalovaná ze zákona odpovědnost za případně vzniklou škodu při dopravní nehodě. S ohledem na druh žalobcem vykonávané práce pro žalovanou, měl zaměstnavatel na něho legitimní požadavek na dodržování bezpečnostních pravidel při plnění pracovních povinností. Povinnost dodržovat zákonem stanovenou rychlost jízdy na dálnici považuje žalovaná – ve shodě se soudem prvního stupně – za povinnost související s výkonem pracovní činnosti svého zaměstnance, pokud žalobce předmětnou jízdu vykonal při plnění pracovních povinností. Opačné stanovisko žalobce

lze hodnotit za účelové. V řízení před soudem bylo tedy prokázáno, že žalobce se dopustil vytýkaného jednání překročení maximálně povolené rychlosti, a to při plnění pracovních úkolů, a vzhledem k okolnostem, za kterých k porušení povinnosti došlo, se jednalo o závažné porušení povinnosti, které odůvodňovalo postup zaměstnavatele na ukončení pracovního poměru se žalobcem výpovědí podle ust. § 52 písm. g) zákoníku práce. Zaměstnavatel ztratil důvěru v zaměstnance z hlediska dodržování disciplíny a pravidel bezpečnosti práce. Pokud žalobce zpochybňuje pravost listiny týkající se sjetiny elektronických údajů GPS zařízení, jedná se o nové tvrzení, které v řízení před soudem prvního stupně nezaznělo, proto v odvolacím řízení nelze k němu přihlížet. Nejedná se pak o výpis, ale o sjetinu elektronických dat. Ani žalobcem odkazovaná zpráva společnosti Škoda Auto nemůže zpochybnit skutkové závěry přijaté soudem prvního stupně, neboť nemá dostatečnou důkazní sílu, když se jedná o pouhé konstatování určité skutečnosti, jež by jinak musela být podložena znaleckým zkoumáním, k čemuž nezazněl návrh na doplnění dokazování.

4. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně a řízení mu předcházející (ust. § 212, § 212a o. s. ř.), přihlédl k obsahu vyjádření účastníků řízení, a poté dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
5. Vzhledem k tomu, že žalobce podal žalobu dne 24. 10. 2020, přičemž pracovní poměr žalobce u žalované měl skončit uplynutím výpovědní lhůty dne ■■■ 2020, byla splněna zákonem stanovená lhůta pro podání žaloby na neplatnost rozvázání pracovního poměru ve smyslu ust. § 72 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce.
6. Podle ust. § 52 písm. g) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 29. 7. 2020, zaměstnavatel může dát zaměstnanci výpověď, jsou-li u zaměstnance dány důvody, pro které by s ním zaměstnavatel mohl okamžitě zrušit pracovní poměr, nebo pro závažné porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci; pro soustavné méně závažné porušování povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci je možné dát zaměstnanci výpověď, jestliže byl v době posledních 6 měsíců v souvislosti s porušením povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci písemně upozorněn na možnost výpovědi.
7. Podle ust. § 301 písm. c) zákoníku práce, zaměstnanci jsou povinni dodržovat právní předpisy vztahující se k práci jimi vykonávané; dodržovat ostatní předpisy vztahující se k práci jimi vykonávané jsou povinni, pokud s nimi byli řádně seznámeni.
8. Zaměstnanci jsou obecně povinni plnit povinnosti, které jsou stanoveny právními předpisy, pracovním řádem nebo jiným vnitřním předpisem, pracovní nebo jinou smlouvou nebo pokynem nadřízeného vedoucího zaměstnance. Všechny uvedené povinnosti mají společné to, že vyplývají z pracovního poměru zaměstnance u zaměstnavatele; tyto povinnosti je zaměstnanec povinen plnit od vzniku pracovního poměru a podle pracovněprávních předpisů nemůže být postiženo jednání zaměstnance, kterým neporušil povinnosti z pracovněprávního vztahu.
9. Pro porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci lze vypovědět pracovní poměr, jen jestliže dosáhlo určitého stupně intenzity. Zákoník práce rozlišuje zvlášť hrubé, závažné a méně závažné porušení této povinnosti z pracovního poměru, aniž by tyto pojmy definoval, přičemž na jejich vymezení závisí, zda a jak bude zaměstnanec za jejich porušení postižen. Ustanovení § 52 písm. g) zákoníku práce se proto považuje za právní normu s relativně neurčitou (abstraktní) hypotézou, tj. za právní normu, jejíž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem a která přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soud může přihlídnout při zkoumání intenzity porušení povinnosti zaměstnance z pracovního poměru k osobě zaměstnance, k pracovnímu místu, které zastává, k jeho dosavadnímu postoji k plnění pracovních úkolů, k době a situaci, v níž došlo k porušení těchto povinností, k míře zavinění zaměstnance, ke způsobu

a intenzitě porušení konkrétních povinností zaměstnance, k důsledkům porušení povinností pro zaměstnavatele, k tomu, zda svým jednáním zaměstnanec způsobil zaměstnavateli škodu, apod.

10. Soud prvního stupně provedl ve věci potřebné dokazování k náležitému zjištění skutkového stavu věci, z něhož dovodil věcně správný závěr, že žalobce, jako řidič služebního vozidla, při jízdě dne 18. 6. 2020, v době od 7:36 hodin do 7:37 hodin, překročil maximální povolenou rychlost jízdy na dálnici dle ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, když jel rychlostí až 181 km/hod. Uvedený skutkový závěr má oporu ve svědecké výpovědi [REDAKCE] [REDAKCE] který v rozhodný okamžik viděl na tachometru vozidla rychlost jízdy přes 180 km/hod., přičemž z místního šetření v předmětném vozidle bylo postaveno najisto, že jako spolujezdec ze zadního vozidla za řidičem, mohl sledovat měření rychlosti na tachometru v plném rozsahu, v moment, kdy žalobce měl levou ruku na volantu a pravou rukou ukazoval na tachometr směrem dovnitř volantu, s komentářem na spolujezdce [REDAKCE] který seděl vedle řidiče, že „tam má 180 km/hod. a že klidně může jet i 200 km/hod., neboť to auto umí“. Zrychlení vozidla bylo znatelné a svědek [REDAKCE] zvedl hlavu a vyklonil se do středové části mezi sedadla (bez odepnutí bezpečnostního pásu) a viděl vykazovanou rychlost jízdy, neboť mohl sledovat celý tachometr. Uvedený děj popsal svědek [REDAKCE] jako tehdy nastalý, bez pochybností, přičemž ten má logiku, pokud byl žalobce hecován spolujezdcem [REDAKCE] ke zvýšení rychlosti vozidla, k čemuž v krátkém čase znatelně došlo, což upoutalo pozornost svědka [REDAKCE] na sledování rychlosti jízdy. Soudkyně ověřila při místním šetření, že z uvedené polohy mohl svědek [REDAKCE] vidět na celý tachometr. Místní šetření bylo provedeno pečlivě, v různých variantách polohy osob ve vozidle a držení volantu, a výstup z něho je naprosto zřejmý. Odvolací soud odmítá zpochybňující námitky žalobce k místnímu šetření, neboť videozáznam pořízený právním zástupcem žalobce obsahuje pouze dvě krátké pasáže ohledání vozidla (dva desetisekundové úseky), zatímco ohledání vozidla trvalo hodinu a bylo při něm učiněno mnoho variant podle požadavku žalobce i svědka [REDAKCE]. Z ničeho ani nelze dovozovat nevěrohodnost výpovědi svědka [REDAKCE] který se ve věci opakovaně vyjadřoval shodně. Uvedená svědecká výpověď pak korespondovala s údajem o rychlosti jízdy vozidla, jak byla zachycena na GPS zařízení systému Carnet. Pokud žalobce zpochybňoval pravost listiny týkající se sjetiny elektronických údajů GPS zařízení, učinil tak až v odvolacím řízení, kdy se jedná o tvrzení nové, které v řízení před soudem prvního stupně nezaznělo, proto po provedené koncentraci řízení podle ust. § 118b odst. 1 věty druhé o. s. ř. a po poučení účastníků podle ust. § 119a odst. 1 o. s. ř., nebylo lze se uvedenou argumentací více zabývat. Nelze pak zaměňovat případné zpochybnění pravosti listiny s věcnou správností údajů v ní obsažených. Byť znalec Ing. [REDAKCE] uvedl, že záznam o rychlosti GPS v systému Carnet má pouze informativní charakter, přičemž odchylka při rychlosti 180 km/hod. by mohla činit + - 36 km/hod., nelze pominout, že současně znalec uvedl, že procentuální pravděpodobnost této maximální odchylky by přicházela v úvahu v desetinách promile procenta, což se rovná téměř nulové pravděpodobnosti. Znalec pak při hodnocení postupného nárůstu a následně postupného poklesu rychlosti vozidla dle záznamu v době od 7:36 hod. do 7:37 hod. uvedl, že se subjektivně přiklání k variantě postupného zrychlování vozidla, což koresponduje s výpovědí svědka [REDAKCE]. V případě narušení signálu, by naopak došlo k tomu, že by k uvedení časového údaje nedošlo, a tento by zcela absentoval, což v posuzovaném případě nenastalo. Nutno konstatovat, že rozhodným důkazem o rychlosti jízdy vozidla byla výpověď svědka [REDAKCE] [REDAKCE]. Ta nebyla vyvrácena ani tvrzeními sdělovanými dalším spolujezdcem – na pozici vedle řidiče – [REDAKCE] [REDAKCE]. Především tento svědek v rozhodný okamžik nesledoval stav vykazované rychlosti jízdy vozidla na tachometru, proto se k rychlosti jízdy nedokázal vyjádřit. Nemohl tedy zpochybnit obsah výpovědi svědka [REDAKCE]. Sdělení v tomto směru podaná svědkem [REDAKCE] se nejeví jako věrohodná, když byl tou osobou, jež vyprovokovala žalobce k zásadnímu zrychlení jízdy, přitom stav tachometru neshlédl. Vyjádření svědka, že po zrychlení, mu rychlost jízdy přišla „přiměřená“, je nejednoznačné a neodpovídá způsobu komunikace mezi ním a řidičem, jak byla v řízení popsána z doby předtím, než se žalobce nechal vyprovokovat ke zrychlení jízdy vozidla. Při hodnocení výpovědi tohoto svědka soud prvního stupně nepřehlédl, že jím podané dvě

svědecké výpovědi obsahovaly rozpory při popisu jízdního pruhu, v němž po zrychlení vozidlo jelo a rozporný byl i popis místa, kde měl sedět svědek [REDAKCE] při této jízdě. Zatímco při první svědecké výpovědi svědek [REDAKCE] uvedl, že „při zrychlení jízdy vozidlo jelo v pravém jízdním pruhu“, při pozdější výpovědi uvedl, že „při zrychlení přejelo vozidlo do levého jízdního pruhu a předjíždělo kamiony“. Tato sdělení jsou naprosto rozdílná, svědek věděl k čemu je vyslýchán, přičemž jím uváděná tvrzení se mohou jevit jako snaha nepojmenovat ty skutečnosti, jež by vyzněly v neprospěch žalobce. Rozpor ve výpovědích tohoto svědka byl i v určení místa, kde seděl svědek [REDAKCE] během předmětné jízdy vozidla, když svědek [REDAKCE] nejprve tvrdil, že [REDAKCE] seděl vzadu za spolujezdcem, nikoliv za řidičem. Nelze proto nepřijmout hodnocení výpovědi tohoto svědka soudem prvního stupně jako výpovědi účelové, ovlivněné pocitem svědka o spoluodpovědnosti za ukončení pracovního poměru se žalobcem, neboť svědek [REDAKCE] svými poznámkami vyprovokoval žalobce k výraznému zrychlení jízdy vozidla. V každém případě nepřesné a rozporné výpovědi svědka [REDAKCE] nebyly způsobilé zvrátit soudem prvního stupně zjištěný rozhodný skutkový stav věci, na němž soud postavil své rozhodnutí. Žalobcem odkazovaná zpráva společnosti Škoda Auto nemůže rovněž zpochybnit skutkové závěry soudu prvního stupně, neboť nemá dostatečnou vypovídací hodnotu a důkazní sílu, když není navázána na soudem provedené dokazování, byla sepsána bez znalosti předmětu řízení a nelze ji považovat za důkaz se zřetelným a najisto postaveným odborným závěrem, nestala-li se předmětem přezkumu znaleckým posudkem, který jako jediný by předestřenému sdělení založil potřebnou důkazní sílu. Návrh na doplnění dokazování v tomto směru v řízení nezazněl a podaná zpráva vyjadřuje určitý závěr, který nebyl nikterak prověřen, bez znalosti projednávané věci, někým, kdo nenese nijakou odpovědnost za podané sdělení.

11. Odvolací soud souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že překročení povolené rychlosti v posuzovaném případě představuje porušení právní povinnosti zaměstnance vůči zaměstnavateli vyplývající z pracovního poměru. Se žalovanou se lze ztotožnit v tom, že zaměstnanec, který sjednal pracovní poměr, je povinen plnit nejenom povinnosti, které pro něho vyplývají z právních předpisů, případně vnitřních předpisů zaměstnavatele anebo manuálů pracovních činností vztahujících se k faktické činnosti, kterou na základě sjednaného druhu práce koná. Povinnosti uložené zaměstnanci v pracovním poměru jsou širší. Zaměstnanec je povinen plnit také povinnosti, které mu ukládají právní předpisy regulující určité činnosti, s odkazem na § 301 písm. c) zákoníku práce, které se týkají činností, které s výkonem sjednaného druhu práce bezprostředně souvisí. Podle § 106 odst. 4 zákoníku práce je každý zaměstnanec povinen dbát podle svých možností o svou vlastní bezpečnost, o své zdraví i o bezpečnost a zdraví fyzických osob, kterých se bezprostředně dotýká jeho jednání, případně opomenutí při práci. Znalost základních povinností vyplývajících z právních a ostatních předpisů a požadavků zaměstnavatele k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, je nedílnou a trvalou součástí kvalifikačních předpokladů zaměstnance. Touto činností žalobce bylo i řízení referentského vozidla, které mu bylo svěřeno k výkonu práce, to znamená k výkonu těch činností, které byly jako druh práce sjednány v pracovní smlouvě. Se žalobcem bylo sjednáno širší vymezení místa výkonu práce než jedna obec právě proto, že v rámci takto vymezeného místa výkonu práce měl sjednaný druh práce konat. Ze zvoleného širšího vymezení místa výkonu práce i z toho, že žalobce svěřené referentské vozidlo běžně používal, plyne podmíněnost výkonu hlavní činnosti s řízením vozidla. I při řízení vozidla je zaměstnanec povinen dodržovat povinnosti, které pro něho z tohoto řízení vyplývají, a pokud tyto povinnosti poruší, jedná se o porušení povinnosti z pracovního poměru. Při řízení referentského vozidla je řidič povinen dodržovat obecně závazné právní předpisy, mezi jinými také zákon č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Podle ust. § 18 tohoto zákona je řidič povinen dodržet v zákoně maximálně povolené rychlosti na různých typech komunikací, na dálnici se jedná o rychlost nejvýše 130 km za hodinu. Právní předpisy, které ukládají povinnosti ohledně rychlosti jízdy vozidla, je povinen zaměstnanec, pokud vykonává činnost, kterou tyto právní předpisy upravují, dodržovat přímo. Právní předpisy zavazují osoby podle nich jednat a tato zásada se vztahuje i na pracovněprávní vztahy. S povinnostmi, které jsou uloženy těmito právními předpisy, není povinen zaměstnavatel zaměstnance zvláště seznamovat, protože jejich

znalost se předpokládá. Tato zásada plyne i z ust. § 301 písm. c) zákoníku práce, podle kterého je zaměstnanec povinen dodržovat právní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané bez jakékoliv další podmínky.

12. Z hlediska hodnocení intenzity porušení pracovních povinností žalobcem soud přihlédl k překročení maximální povolené rychlosti na dálnici o více než 51 km/hod. (maximální výrobcem udávaná rychlost předmětného vozidla dle veřejně dostupných informací činí 199 km/hod.), když v rozhodný okamžik jízdy dne 18. 6. 2020 byla vozovka mokrá (výpověď svědka [REDACTED] žalobce jel ve vozidle s dalšími třemi zaměstnanci žalované, přičemž v případě dopravní nehody hrozil na straně žalované nejenom vznik škody na majetku ve formě poškození předmětného vozidla, ale především odpovědnost žalované jakožto zaměstnavatele za pracovní úraz všech zaměstnanců nacházejících se ve vozidle. Překročení maximální povolené rychlosti na dálnici o 50 km/hod. a více je přitom přestupkem dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, za nějž je oprávněna Policie ČR uložit pokutu ve výši 5 000 Kč až 10 000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku (§ 125c odst. 5 písm. d/ zákona o silničním provozu, § 125c odst. 6 písm. b/ zákona o silničním provozu). Žalobce se nechal ke značnému zrychlení vyprovokovat přesto, že si byl vědom skutečnosti, že žalovaná pravidelně sleduje a vyhodnocuje záznamy z GPS vozidla, včetně dodržování maximální povolené rychlosti, a přesto, že žalovaná již jednou řešila se žalobcem porušení dopravních předpisů (absolvování kurzu defenzivní jízdy žalobcem). Byť zrychlení vozidla trvalo pouze jednu minutu, nelze přehlédnout, že za tuto dobu bylo ujetu s vozidlem několik kilometrů, kdy v důsledku výrazného překročení maximální povolené rychlosti za mokré vozovky, nepochybně existovalo zvýšené riziko dopravní nehody. Pokud žalovaná, s ohledem na předmět její činnosti, spočívající, mimo jiné, v [REDACTED], tedy práci vyžadující nezbytně nutné dodržování obecně závazných předpisů týkajících se podmínek výkonu těchto prací, včetně dodržování norem v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, kladla důraz na vnitřní disciplínu zaměstnanců (výpověď svědka Ing. [REDACTED] schopnosti sebeovládání a loajalitu zaměstnanců, přičemž shora uvedené porušení dopravních předpisů žalobcem, vedlo k tomu, že žalovaná dospěla k závěru, že žalobce tato kritéria přestal splňovat, a toto porušení vyhodnotila jako závažné porušení povinností ve smyslu ust. § 52 písm. g) zákoníku práce, pak po zhodnocení v řízení provedených důkazních prostředků, se rovněž odvolací soud s tímto hodnocením žalovanou ztotožnil. Z důvodu závažného porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k žalobcem vykonávané práci, kdy na žalované nebylo možno spravedlivě požadovat, aby pracovní poměr žalobce u žalované dále trval, lze uzavřít, že výpověď žalované udělená žalobci dne [REDACTED] 2020 je platná. Zaměstnavatel tedy ztratil důvěru v zaměstnance z hlediska dodržování disciplíny a pravidel bezpečnosti práce.
13. V ostatním odkazuje odvolací soud na další odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, jenž se naprosto vypořádal s rozhodnými skutečnostmi v řízení, včetně právního hodnocení věci, přičemž odvolací soud se plně s odůvodněním napadeného rozsudku ztotožňuje.
14. S ohledem na sdělené, odvolací soud podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný a zákonný, včetně výroku o nákladech řízení, které byly žalované přiznány s odkazem na ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. v plné výši, neboť byla ve věci zcela úspěšná.
15. Rozhodnutí o nákladech odvolacího řízení vychází z ust. § 224 odst. 1 za použití ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., když zcela úspěšně žalované byla přiznána náhrada právního zastoupení za dva úkony právní služby (za vyjádření k odvolání ve věci samé a za účast při odvolacím jednání 20. 2. 2024) v částce 5 000 Kč (2 x 2 500 Kč) podle ust. § 9 odst. 3 písm. a) a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., náhrada dvou režijních paušálů 600 Kč, náhrada za ztrátu času 600 Kč a náhrada cestovného 1 400 Kč za jízdu vykonanou vozidlem Škoda Kamiq, registrační značky vozidla [REDACTED], z [REDACTED] do [REDACTED] a zpět, při ujetí vzdálenosti 180 km, při spotřebě paliva (benzinu) 5,7 l /100 km, za využití vyhlášky pro výpočet cestovní náhrady č. 398/2023 Sb., účinné od 1. 1. 2024, ve vazbě na ust. § 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce. Při započtení náhrady 21 % DPH z tohoto plnění

v částce 1 596 Kč, činí celková náhrada nákladů odvolacího řízení plnění ve výši 9 196 Kč, jež bylo uloženo žalobci k zaplacení žalované ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku (ust. § 160 odst. 1 o. s. ř.), s místem plnění podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. k rukám právní zástupkyně žalované.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné za předpokladu, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Plzeň 20. února 2024

JUDr. Marta Havlová v. r.
předsedkyně senátu